

## А Г Ъ Н Ц Е .

Една сутринь малки Пенчо  
Става рано у зори,  
Намѣтнѣ си горня дрѣха,  
Къдѣ Пенчо ще вѣрви?

Чу той гласецъ нѣженъ, дѣтски,  
Съ радостъ припнѣ той обзетъ,  
Па отиде при кошара  
И надникнѣ тамъ прѣзъ плетъ.

Гледа Пенчо — агне малко  
При майка си мила блѣй,  
Влѣзе вжтрѣ, па го взема,  
Въ кѣщи припнѣ и се смѣй:

— Мамо, мамо, я погледай  
Какъвъ носѣ армаганъ:  
Агънѣ драго, мило —  
Вардѣше го Караманъ!

Неговата сестра Милка —  
Тичъ, къмъ него полетѣ,  
А майка имъ, катъ ги видѣ,  
Каза Пенчу стара тя:

Дай, стопли го, драги сине!  
Вижъ, трѣпери отъ студъ, мразъ;  
Катъ се стопли, занеси го  
При майка му чакъ тогазъ.

Чуй, какъ плаче тя за него,  
Какъ го сега тя милѣй!  
То е гладно, дѣца драги,  
Само съ млѣко то живѣй.

*Ц. Калчевъ.*